

Skatteministeriet

J. nr. 14-0357670

Forslag
til
Lov om ændring af skatteforvaltningsloven, opkrævningsloven og forskellige andre love

(Hurtig afslutning i visse klagesager, omkostningsgodtgørelse i retssager, dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag, restanceforebyggelse, momsregistrering af visse virksomheder, forbedret inddrivelse af restancer til det offentlige m.v.)

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 545 af 26. maj 2010 og senest ved § 1 i lov nr. 649 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1-4. - - -

5. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres ”den øverste administrative klageinstans” til: ”klageinstansen”.

6. § 48, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om klageinstansen endnu ikke har truffet en afgørelse. Det gælder dog ikke, hvis klageren fra skatteankeforvaltningen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, jf. § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til.»

7. I § 48, stk. 3, 2. pkt., ændres ”den endelige administrative instans” til: ”klageinstansen”.

8. § 52, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller Skatteministeriet indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet ind-

bringer et spørgsmål afgjort af skatteankesforvaltningen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten for domstolene, eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelse efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den pågældende administrative klageinstans eller domstolsinstans. Dog ydes godtgørelse også for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

9-14. - - -

15. I § 55 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Endelig ydes godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i en klage- eller retssag, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

16. - - -

§§ 2 – 3 - - -

§ 4

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1041 af 15. september 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 7 Q, *stk. 1, nr. 2, 2. pkt.*, ændres ”i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen” til: ”hvis beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen, eller hvis det er aftalt, at den godtgørelsesberettigede persons honorar til yderen for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen”.

§§ 5-7 - - -

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2 -4 - - -

Stk. 5. Skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, har virkning for sager, hvor klageren modtager oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 6. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 1. og 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, samt § 1, nr. 11 og 14, har virkning fra og med den 1. januar 2014.

Stk. 7. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 3. og 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, og § 55, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, har virkning for sager, som påklages til en administrativ klageinstans eller indbringes for domstolene den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 8. § 4 har virkning for udgifter, der skal betales eller er betalt den 1. januar 2015 eller senere.

§ 9 - - -

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

- 1. Indledning*
- 2. Lovforslagets formål og baggrund*
- 3. Lovforslaget enkelte elementer*
  - 3.1. - - -*
  - 3.2. Overspringelse af klageinstans*
    - 3.2.1. Gældende ret*
    - 3.2.2. Lovforslaget*
  - 3.3. -3.4. - - -*
  - 3.5. Omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder*
    - 3.5.1. Gældende ret*
    - 3.5.2. Lovforslaget*
  - 3.6. - - -*
  - 3.7. Skattefrie tredjemandstilskud*
    - 3.7.1. Gældende ret*
    - 3.7.2. Lovforslaget*
  - 3.8.- 3.20 - - -*
- 4. Økonomiske konsekvenser for det offentlige*
- 5. Administrative konsekvenser for det offentlige*
- 6. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet*
- 7. Administrative konsekvenser for erhvervslivet*
- 8. Administrative konsekvenser for borgerne*
- 9. Miljømæssige konsekvenser*
- 10. Forholdet til EU-retten*
- 11. Høring*
- 12. Sammenfattende skema*

1. Indledning

Med virkning fra den 1. januar 2014 blev der gennemført en ny klagestruktur på skatteområdet.

Efter de nye regler skal klage over afgørelser truffet af SKAT eller Skatterådet som udgangspunkt indgives til Skatteankestyrelsen. Skatteankestyrelsen foretager herefter en visitering af sagen til klagebehandling i et skatteankenævn, vurderingsankenævn, motorankenævn, Landsskatteretten eller Skatteankestyrelsen selv.

Samtidig blev der gennemført konsekvensændringer af kapitel 19 i skatteforvaltningsloven om omkostningsgodtgørelse.

Der har vist sig behov for mindre justeringer af reglerne, og samtidig har der i praksis været rejst spørgsmål vedrørende omkostningsgodtgørelsesordningen, som det er fundet hensigtsmæssigt at få afklaret i lovteksten.

Derudover indeholder lovforslaget en ændring af dækningsrækkefølgen ved inddrivelsen af underholdsbidrag, så private krav dækkes forud for offentlige krav, nogle justeringer i reglerne om SKATs restanceforebyggende arbejde og en præcisering af, at virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, alene kan momsregistreres her i landet, hvis de er etableret her.

Endelig udmønter lovforslaget de dele af aftalen af 3. juni 2014 om kommunernes økonomi for 2015 ("kommuneaftalen for 2015"), der vedrører en forbedret inddrivelse af restancer til det offentlige. I afsnit 6 i aftalen anføres følgende:

"Det er aftalt, at regeringen i den kommende folketingssamling vil arbejde for at tilpasse lovgivningen på følgende områder:

- Tillægge restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning forældelsesafbrydende virkning for restfordringen
- En udvidelse af adgangen til lønindeholdelse for biblioteksrestancer og krav opstået som følge af fraflytningsgarantier
- Adgang for kommunerne til selv at tiltræde en sikkerhed stillet efter udlændingeloven".

2. Lovforslagets formål og baggrund

Forslaget har til formål:

- At gøre det muligt at etablere smidigere procedurer i klagesager, når klageren og SKAT er enige om resultatet i klagesagen, således at denne kan afsluttes hurtigere. Der er tale om en justering af de nye klagestrukturregler, hvor en hurtig afslutning af klagesagen i dag er betinget af, at den skattepligtige opnår fuldt medhold.
- At sikre, at en klager, som har modtaget klageinstansens indstilling til sagens afgørelse, ikke kan springe klageinstansen over.
- At sikre, at der - som tilsigtet ved indførelsen af de nye klagestrukturregler - kan ydes omkostningsgodtgørelse i retssager om bl.a. ejendomsvurdering og motorregistrering.
- Med en enkelt modifikation at lovfæste gældende administrativ praksis for at yde omkostningsgodtgørelse i hjemvisningssager og for afsluttende arbejder som opfølgning på en afgjort godtgørelsesberettiget klage- eller retssag. En dom fra Højesteret fra oktober 2013 har sat spørgsmålstegn ved hjemlen for denne praksis, som blev etableret i 2004.
- At sikre, at pantefogeden kan foretage udlæg for et tilbagebetalingskrav vedrørende omkostningsgodtgørelse.
- At sikre, at tredjemandstilskud ikke ydes skattefrit i sager, hvor yder og den godtgørelsesberettigede har indgået en aftale om honorar for bistand i den godtgørelsesberettigede skatte-

sag på no cure no pay-vilkår.

- At ændre dækningsrækkefølgen ved SKATs inddrivelse af krav på underholdsbidrag. Forslaget skal rette en fejl i den gældende regel, der ikke sonderer mellem private og offentlige krav på underholdsbidrag. Denne regel trådte i kraft 1. august 2013 i forbindelse med idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI). Indtil ikrafttrædelsen fik private krav på underholdsbidrag en prioriteret dækning ved inddrivelsen, og det var forudsat, at denne prioriterede dækning skulle videreføres.
- At foretage enkelte justeringer i reglerne om SKATs restanceforebyggende arbejde for at modernisere reglerne og fjerne nogle konstaterede omgåelsesmuligheder. Ændringerne vedrører primært regler i opkrævningsloven, der trådte i kraft 1. januar 2001.
- At det i overensstemmelse med hidtidig praksis og for at undgå tvivl om momsregistreringsmuligheder for virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, fastsættes, at virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, kun kan registreres her, hvis de er etableret her.
- At give adgang til inddrivelse af biblioteksgebyrer ved særskilt lønindeholdelse.
- At give adgang til inddrivelse af bibliotekers erstatningskrav vedrørende beskadiget eller bortkommet udlånsmateriale gennem lønindeholdelse eller ved udlæg foretaget af pantefogeden, hvis skyldner skriftligt har anerkendt erstatningskravet, eller - ved bortkommet materiale - biblioteket tilbyder afleveringskvitteringer.
- At gøre det muligt ved lønindeholdelse og udlæg foretaget af pantefogeden at inddrive regreskrav, der opstår for en kommune m.v., der ifølge en garantiforpligtelse har måttet dække udlejers udgifter til istandsættelse ved lejers fraflytning.
- At en kommune selv skal kunne søge sig fyldestgjort i en sikkerhed, der i medfør af udlændingeloven er stillet af den herboende forsørger til sikkerhed for forsørgelsesudgifter, som kommunen har afholdt, frem for at fordringen skal sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.
- At tillægge restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning forældelsesafbrydende virkning for restfordringen.

Endelig indeholder forslaget en række præciseringer og redaktionelle ændringer.

3. Lovforslagets enkelte elementer

3.1. Hurtig afslutning i visse klagesager

3.2. Overspringelse af klageinstans

3.2.1. Gældende ret

Det følger af skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, at er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den endelige administrative instans, kan afgørelsen indbringes for domstolene, selv om den endelige administrative instans endnu ikke har truffet en afgørelse.

Bestemmelsen indebærer, at skatte- eller afgiftspligtige ikke behøver at afvente en afgørelse fra en klageinstans, men - under de nævnte omstændigheder - kan springe klageinstansen over og indbringe sagen direkte for domstolene. Hvis sagen indbringes for domstolene, anses sagen for den administrative klageinstans for bortfaldet, hvorefter Skatteankestyrelsen skriftligt meddeler klager, at sagen er henlagt, jf. § 17, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen.

3.2.2. Lovforslaget

Det foreslås, at en klager ikke kan vælge at indbringe afgørelsen for domstolene, selv om der er forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, hvis klageren fra Skatteankestyrelsen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter styrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af sagsfremstillingen vil føre til, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til.

I disse situationer vil behandlingen af klagen være fremskreden og vil ofte være nær sin afslutning. Klagerens behov for af tidsmæssige hensyn at kunne springe klageinstansen over og indbringe afgørelsen for domstolene vil derfor ikke være til stede i samme omfang. Med forslaget opnås det, at en klager, der fra Skatteankestyrelsen har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen vil føre til, ikke kan vælge at springe klageinstansen over med henblik på at opnå et bedre resultat ved domstolene. En sådan fremgangsmåde, hvor overspringsreglen anvendes meget sent i sagsforløbet, er ikke en hensigtsmæssig udnyttelse af ressourcerne, hverken ved den administrative klageinstans eller ved domstolene.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

3.3. Præcisering af kompetencen vedr. omkostningsgodtgørelse til syn og skøn

- - -

3.4. Omkostningsgodtgørelse i retssager

- - -

3.5. Omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder

3.5.1. Gældende ret

Efter ordningen med omkostningsgodtgørelse ydes der en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en fysisk person ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. i en række nærmere fastsatte typer af sager inden for Skatteministeriets område. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Godtgørelsen er dog altid på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at skattemyndighederne viderefører en sag efter skatteforvaltningsloven § 52, stk. 2.

Siden 2004 har SKAT ydet omkostningsgodtgørelse i sager, som en klageinstans eller domstolene hjemviser til fornyet behandling, ligesom der ydes godtgørelse for afsluttende arbejder, i det omfang udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen og er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse i klagesagen. Denne praksis har gennem årene været beskrevet i de offentliggjorte vejledninger ”Processuelle regler på SKATs område” og ”Den juridiske vejledning”.

Ved ”hjemvisning” af en sag forstås normalt, at klage- eller domstolsinstansen underkender afgørelsen fra den forrige instans, men overlader det til SKAT eller underinstansen at gennemføre en nærmere opgørelse m.v., som lægges til grund for en ny afgørelse. SKAT eller underinstansen vil i den forbindelse lægge de retningslinjer, som klage- eller retsinstansen udstikker, til grund for sin afgørelse.

Landsskatteretten og Skatteankestyrelsen har mulighed for at træffe såkaldte delafgørelser. Efter forretningsordenen for Landsskatteretten og forretningsordenen for Skatteankestyrelsen kan disse myndigheder i ganske særlige tilfælde træffe en afgørelse, der uden beløbsmæssig opgørelse alene fastlægger de principper, hvorefter den påklagede afgørelse skal træffes. SKAT foranlediger herefter, at afgørelsen træffes i overensstemmelse med denne anvisning. Delafgørelserne er principielt at sammenligne med hjemvisning.

I hjemvisningssagerne, herunder sager med delafgørelser, er udgifterne til sagkyndig bistand forbundet med behandlingen af den hjemviste afgørelse i hjemvisningsinstansen blevet godtgjort. Det er sket ud fra den betragtning, at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen og er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse. Først når hjemvisningsinstansen har truffet sin afgørelse, er sagen anset for endeligt afsluttet.

Efter praksis ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af hjemvisningsafgørelsen og af SKATs talmæssige opgørelse for det eller de indkomstår eller afgiftsperioder, som er omfattet af klagesagen, og som danner grundlag for SKATs nye afgørelse. Endvidere ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang og kontrol af den nye afgørelse fra hjemvisningsinstansen/SKAT, herunder af renteberegningen. Derimod ydes der efter praksis ikke godtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand til behandling af forhold, som ikke er omfattet af klagesagen, ligesom der ikke ydes godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges behandling af spørgsmål, som vedrører et tidligere eller senere indkomstår eller afgiftsperiode, som ikke har været omfattet af klagesagen.

Ved godtgørelse af udgifter til ”afsluttende arbejder” er ifølge Den juridiske vejledning forstået sådanne udgifter til den sagkyndige for arbejde, som udføres, efter at der er truffet afgørelse af klage- eller retsinstansen, når arbejdet er forbundet med behandlingen af den opfølgende afgørelse fra SKAT på baggrund klagesagen. Det er ifølge vejledningen en betingelse for at yde godtgørelse, at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen, og at de er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse.

Efter praksis om godtgørelse af udgifter til afsluttende arbejder ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af afgørelsen fra klage- eller retsinstansen samt for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af den nye afgørelse fra SKAT, herunder af renteberegningen, til sikring af, at den er i overensstemmelse med udfaldet af afgørelsen fra klage- eller retsinstansen. Det er kun de udgifter, der vedrører de påklagede indkomstår/afgiftsperioder, der er godtgørelsesberettigede. Derimod ydes der efter praksis ikke godtgørelse for udgifter til efterfølgende bistand udført vedrørende andre indkomstår eller afgiftsperioder end dem, som er omfattet af klagesagen, herunder til udarbejdelse af en genoptagelsesansøgning. Endvidere ydes der bl.a. ikke godtgørelse til sagkyndig bistand i forbindelse med en ændret beslutning om overførsel af overskud i virksomhedsskatteordningen eller til efterfølgende bistand i forbindelse med betaling af skattekravet – herunder ved indrivelse af kravet, ved gennemførelse af afdrags- eller akkordordninger, ved behandling af spørgsmål om sikkerhedsstillelse eller om forældelse af skattekrav.

I modsætning til ovenstående hjemvisningssager og afsluttende arbejder ydes der ikke godtgørelse for efterfølgende udgifter til en genoptagelsessag, hvor klage- eller retsinstansen har givet den skatte- eller afgiftspligtige medhold i, at sagen skal genoptages. Grunden hertil er, at formalitetsklagen over SKATs afslag på genoptagelse og selve genoptagelsesbehandlingen - efter at klage- eller retsinstansen har fastslået, at der skal ske genoptagelse - anses for to selvstændige sager. I modsætning til hjemvisningssagerne er her ikke tale om, at overinstansen overlader en del af klagebehandlingen til underinstansen. Om den materielle behandling af ansættelsen imødekommer den skatte- eller afgiftspligtige er således ikke givet med klage- eller retsinstansens afgørelse om, at sagen skal genoptages. Imødekommer SKAT ved opfølgning på genoptagelsessagen den skatte- eller afgiftspligtiges påstand, bliver den skatte- eller afgiftspligtige stillet, som om at SKAT på forhånd har imødekommet den skatte- eller afgiftspligtiges ønske om genoptagelse, og i den situation er der ikke adgang til omkostningsgodtgørelse.

I sager, der afgøres administrativt, afgiver den instans, der træffer afgørelse i den godtgørelsesberettigede sag, samtidig med afgørelsen i sagen en begrundet udtalelse om, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i det eller de godtgørelsesberettigede spørgsmål, som er forelagt den. Denne udtalelse indgår i vurderingen af størrelsen af den godtgørelse, den godtgørelsesberettigede er berettiget til. Udtalelsen er dog ikke bindende for afgørelsen af spørgsmålet om godtgørelsens størrelse.

3.5.2. Lovforslaget

Lovforslaget skal ses på baggrund af Højesteret dom af 10. oktober 2013, som er offentliggjort på SKATs hjemmeside som SKM2013.731.HR.

I dommen fastslog Højesteret, at en andelsboligforening ikke var berettiget til omkostningsgodtgørelse for efterfølgende udgifter til rådgiver, efter at Landsskatteretten havde pålagt vurderingsmyndigheden at genoptage ansættelsen af foreningens ansættelse af fradrag i grundværdien for forbedringer vedrørende boligselskabets ejendom.

Andelsboligforeningen havde gjort gældende, at ovennævnte administrative praksis, hvorefter der i sager, som klage- eller domstolsinstansen hjemviser til fornyet behandling, ydes godtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen, også bør gælde i genoptagelsessager.

Højesteret fandt ikke, at andelsboligforeningen var berettiget til omkostningsgodtgørelse efter den nævnte praksis og gav ikke andelsboligforeningen medhold i sagen. Højesteret udtalte i den forbindelse, at retten ikke fandt, at der efter skatteforvaltningsloven er hjemmel til at yde omkostningsgodtgørelse for sagkyndig bistand, der ydes, efter at der er truffet afgørelse i klageinstansen.

Den administrative praksis om godtgørelse for udgifter, der er afholdt, efter at klageinstansen eller domstolen har truffet afgørelse, herunder i hjemvisningssager, forekommer rimelig. Det foreslås derfor, at praksis for godtgørelse af sådanne udgifter til sagkyndig bistand lovfæstes med en enkelt modifikation, jf. nærmere herom nedenfor.

Forslaget går nærmere ud på, at der ydes omkostningsgodtgørelse til godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Hvis skattemyndighederne har videreført sagen, vil godtgørelsen til sagkyndig bistand m.v. ved hjemvisningsinstansen eller til de afsluttende arbejder altid være 100 pct. Dette sikres ved lovforslagets § 1, nr. 8.

I andre sager end dem, som skattemyndighederne viderefører, beror godtgørelsesprocenten på, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede opnår medhold i den sag, som klage- eller retsinstansen hjemviser, eller hvortil de afsluttende arbejder knytter sig.

Har den godtgørelsesberettigede eksempelvis opnået fuldt eller overvejende medhold ved klage- eller retsinstansen, skal der ydes omkostningsgodtgørelse på 100 pct. ved hjemvisningsbehandlingen af sagen eller til de afsluttende arbejder. Påklages denne afgørelse, godtgøres der efter de almindelige regler. Stadfæster klageinstansen den nye afgørelse, kan der kun gives 50 pct. i godtgø-

relse. Får den godtgørelsesberettigede derimod medhold ved klageinstansen, ydes der godtgørelse med 100 pct. også for denne instans.

For begge bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 8 og 15, gælder en enkelt modifikation i forhold til gældende praksis. Det foreslås således, at hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.

Denne del af forslaget har til formål at tilskynde den skatte- eller afgiftspligtige til at fremlægge alle væsentlige oplysninger i sagen på et så tidligt tidspunkt i sagsforløbet som muligt. Dermed bidrager forslaget til, at klagen kan finde sin endelige afgørelse i sagsforløbet på et så tidligt tidspunkt som muligt, og at en eventuel klage- eller retssag kan realitetsbehandles på et fyldestgørende faktisk grundlag.

Når SKAT eller klageinstansen ikke har haft lejlighed til at vurdere betydningen af de nye oplysninger, vil klage- eller retsinstansen i mange tilfælde hjemvise sagen uden i øvrigt at tage materiel stilling til klagen eller retssagen. Ved en sådan hjemvisning er det ikke fundet rimeligt, at der kan opnås omkostningsgodtgørelse for udgifterne til sagkyndig bistand m.v. ved hjemvisningsinstansens fornyede behandling af sagen, henset til, at der ikke i øvrigt kan opnås omkostningsgodtgørelse ved klagebehandlingen af sagen ved disse instanser.

En betingelse for at afskære for godtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen er, at klageinstansen eller domstolen ikke har taget stilling til det spørgsmål, som de nye oplysninger angår. Hvis ikke denne betingelse stilles, men godtgørelse ved hjemvisningsinstansen blot forudsætter, at klageinstansen eller domstolen har forholdt sig til klagen eller sagen, som den forelægges domstolen, vil der være risiko for, at den skatte- eller afgiftspligtige inddrager forhold under sagen alene med henblik på at få klageinstansen eller domstolen til at tage materiel stilling til disse spørgsmål for dermed at kunne opnå omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen.

Hvis den skatte- eller afgiftspligtige f.eks. gør en formalitetsindsigelse gældende samtidig med, at de nye oplysninger om sagens hovedspørgsmål, f.eks. dokumentation af et fradrag, fremlægges i sagen, og klageinstansen eller domstolen tager stilling til formalitetsindsigelsen, men hjemviser spørgsmålet om dokumentationens betydning for sagens hovedspørgsmål, vil hjemvisningen uden den anførte betingelse indebære, at der måtte ydes omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsinstansens behandling.

Omvendt kan der efter bestemmelsen ydes omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsinstansen, hvis f.eks. sagen angår spørgsmålet, om en person er fuldt skattepligtig her til landet eller ej, hvor-

under spørgsmålet om dokumentation for, at skattepligt er ophørt, indgår. Tager klage- eller retsinstansen stilling til skattepligtsspørgsmålet, men hjemviser sagen til SKAT til fornyet ansættelse som følge af nye oplysninger, vil der være adgang til omkostningsgodtgørelse i hjemvisningsinstansen. Der kan eksempelvis henvises til Vestre Landsrets dom i TfS 1996, 284, hvor sagen blev hjemvist til Landsskatteretten med henblik på en talmæssig opgørelse, fordi retten var enig med skatteyderen i, at Skatteministeriets oplysning om, at ministeriet tidligere have erkendt, at skatteyderen tillige var omfattet af den fulde skattepligt til udlandet, indeholdt en bindende proceserklæring. Skatteyderen måtte herefter anses for hjemhørende i såvel Danmark som i udlandet.

Indgår der flere forhold i en sag, hvor hjemvisning dels skyldes, at nye oplysninger angår et spørgsmål, som klage- eller retsinstansen ikke har taget stilling til, dels skyldes, at de nye oplysninger angår et spørgsmål, som klage- eller retsinstansen overordnet har taget stilling til, skal den sagkyndige ved ansøgningen om omkostningsgodtgørelse foretage en skønsmæssig fordeling af sine udgifter ved hjemvisningsbehandlingen af de pågældende spørgsmål.

Selv om klageinstansen eller domstolene ikke tager materiel stilling til de nye oplysninger, men hjemviser sagen til fornyet behandling som følge af oplysningerne, vil der kunne ydes omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsinstansen, hvis der efter de almindelige regler om omkostningsgodtgørelse kan ydes godtgørelse ved en sags behandling ved denne instans. Er det domstolen, som hjemviser en sag f.eks. til Landsskatteretten, som tilfældet var i TfS 1996, 284 som nævnt ovenfor, vil der kunne ydes godtgørelse til hjemvisningsbehandlingen ved Landsskatteretten. Bliver sagen derimod hjemvist til f.eks. SKAT eller et vurderings- eller motorankenævn, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 og 15.

3.6. Forbehold for tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse fra den sagkyndige, herunder i acontosager, samt sikring af tilbagebetalingskravet ved udpantning

- - -

3.7. Skattefrie tredjemandstilskud

3.7.1. Gældende ret

Efter ligningslovens § 7 Q, stk. 1, nr. 2, gælder som udgangspunkt, at beløb, som betales til en godtgørelsesberettiget person til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand m.v. - et såkaldt tredjemandstilskud - ikke skal medregnes ved opgørelsen af den godtgørelsesberettigedes skattepligtige indkomst. Der gælder dog to undtagelser herfra:

1) I det omfang beløbet med tillæg af omkostningsgodtgørelsen - som efter bestemmelsens nr. 1 ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst - og andre godtgjorte udgifter over-

stiger den godtgørelsesberettigede persons samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. i sagen, skal tilskuddet medregnes ved opgørelsen af personens skattepligtige indkomst.

2) Selv om godtgørelsen, tredjemandstilskuddet og andre godtgjorte udgifter ikke overstiger personens samlede udgifter i sagen, skal tredjemandstilskuddet dog medregnes ved opgørelsen af den godtgørelsesberettigede persons skattepligtige indkomst, i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen.

Tredjemandstilskud kan efter ligningslovens § 7 Q, stk. 2, ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, medmindre yderen er en fond eller forening m.v., der efter lovgivningens almindelige regler har fradrag for udlodninger eller uddelinger. Ydes beløbet som led i et ansættelsesforhold eller som led i en aftale om personligt arbejde i øvrigt til dækning af modtagerens udgifter til sagkyndig bistand m.v., og fradrager arbejdsgiveren m.v. beløbet ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst, medregnes beløbet ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst.

Er der ydet et tredjemandstilskud, skal yderen underrette SKAT om beløbets størrelse og modtagerens identitet efter skattekontrollovens § 7 H. Tredjemandstilskuddet reducerer ikke de udgifter, som godtgøres efter skatteforvaltningslovens kapitel 19 om omkostningsgodtgørelse.

Den retlige interesse som nævnt ovenfor under nr. 2 vil som udgangspunkt være dokumenteret ved, at der ydes et tilskud på trods af, at der ikke er fradragsret hos yderen for tilskuddet. Synspunktet er således, at en person, der vil yde et ikke-fradragsberettiget tilskud til dækning af en skatte- eller afgiftspligtige udgifter til sagkyndig bistand i en sag, højst sandsynligt vil have en retlig interesse i, at sagen føres.

I praksis er betingelsen om retlig interesse imidlertid blevet anerkendt, selv om interessen i at yde et tredjemandstilskud udelukkende har været økonomisk og ikke retlig. Denne udvikling er sket med baggrund i Landsskatterettens kendelse i SKM2007.99.LSR, hvori det blev anerkendt, at en repræsentant kunne yde et tredjemandstilskud til sin klient.

I sagen fandtes klagerens repræsentant berettiget til at yde et tilskud til klageren efter ligningslovens § 7 Q, uden at dette medførte reduktion af grundlaget for beregning af omkostningsgodtgørelse. Klagen skyldtes, at et skattecenter kun havde godkendt omkostningsgodtgørelse med 50 pct. af halvdelen af det fakturerede beløb, da repræsentanten havde udstedt en kreditnota til klageren på 50 pct. af det fakturerede beløb. Repræsentanten oplyste under sagen, at dennes virksomhed organisatorisk sorterede under en landbrugsorganisation, som ydede tilskud til skattesager af rådgivningsværdi. Af samme grund måtte det efter repræsentantens opfattelse anerkendes, at vedkommendes virksomhed havde retlig interesse i sagens førelse.

3.7.2. Lovforslaget

Forslaget går ud på at opstille yderligere en betingelse for at kunne yde et skattefrit tredjemandstilskud efter ligningslovens § 7 Q, stk. 1, nr. 2. I dag kan tilskuddet ikke ydes skattefrit, i det omfang det overstiger sagens samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter fradrag af omkostningsgodtgørelse og andre godtgjorte udgifter, og i det omfang tilskuddet ikke er ydet som følge af yderens retlige interesse. Efter forslaget stilles nu som en yderligere betingelse, at det ikke må være aftalt, at den godtgørelsesberettigede persons honorar til yderen for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen.

På baggrund af udviklingen i praksis som omtalt ovenfor i afsnit 3.7.1 tager forslaget i særlig grad sigte på repræsentanter, der yder tilskud til deres klienters skatte- eller afgiftssager, når størrelsen af yderens honorar fra den godtgørelsesberettigede udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen. Sådanne aftaler som baserer sig på sagens udfald betegnes i almindelig som aftaler indgået på no cure no pay-vilkår.

Omkostningsdækningsudvalget advarede i sin betænkning nr. 1382/2000 mod, at godtgørelsesreglerne blev udformet på en sådan måde, at de kunne føre til en uønsket udvikling i retning af en ordning med no cure no pay, som den kendes fra andre lande. Aftaler om no cure no pay kan typisk være udformet således, at honoraret udgør f.eks. 30 pct. af den økonomiske gevinst, som klienten opnår. Taber klienten sagen, modtager repræsentanten modsat intet vederlag. No cure no pay-ordninger kan føre til, at repræsentanter tager alle sager, de kan få ind, for at reservere så lidt tid som muligt til hver sag og satse på, at en af dem bliver gennemført til gunst for klienten. Sådanne vilkår kan føre til, at klienten opnår en dårligere rådgivning og behandling af repræsentanten, end hvis repræsentanten havde anvendt mere almindelig afregningsmetoder som timebetaling eller fast pris.

I Danmark har advokater som udgangspunkt ikke mulighed for at indgå aftaler på no cure no pay-vilkår. Retsplejeloven § 126, stk. 2, fastslår, at en advokat ikke må kræve et højere vederlag for sit arbejde, end hvad der kan anses for rimeligt. Heri ligger, at advokaten ikke må indgå en honoraraftale om vederlæggelse af en andel af det udbytte, der måtte opnås ved gennemførelse af en sag.

For revisorer gælder, at spørgsmål om vederlag er reguleret i revisorloven i § 26. Bestemmelsen fastslår, at en revisor ikke må betinge sit vederlag af andre forhold end det udførte arbejde. Bestemmelsen forbyder derved, at en aftale indgås på no cure no pay-vilkår. Det er en forudsætning, at opgaven falder ind under lovens § 1, stk. 2. Heri ligger, at der skal være tale om revisionsydelse, i modsætning til rådgivningsydelse.

Hvis et revisionsfirma yder revisionsydelse, eller hvis det yder revisionsydelse og rådgivningsydelse, kan no cure no pay-princippet således ikke anvendes. Hvis en kunde derimod alene modtager rådgivningsydelse, er det tilladt for revisionsfirmaet at fastsætte vederlaget på markedsvilkår.

Formålet med forslaget er at afskære muligheden for at yde skattefrie tredjemandstilskud, hvor yder har indgået en honoraraftale med klienten på no cure no pay-vilkår. Baggrunden herfor er, at skatte- og afgiftslovgivningen ikke bør understøtte indgåelsen af sådanne aftaler ved at tillade, at tredjemandstilskuddet kan ydes skattefrit.

3.8. Ændret dækningsrækkefølge ved inddrivelsen af underholdsbidrag

---

3.9. Inddragelse af alle registreringer, hvis hovedregistreringen inddrages efter fire foreløbige fastsættelser

---

3.10. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse hos igangværende virksomheder

---

3.11. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse ved registreringen af virksomheder

---

3.12. Ændring af fastsættelsen af sikkerhedens størrelse ved pålæg om sikkerhedsstillelse

---

3.13. Ændring af betingelserne for frigivelse af en stillet sikkerhed

---

3.14. Præcisering af muligheden for momsregistrering af visse virksomheder

---

3.15. Ændring af angivelsesfristen for moms ved inddragelse af en virksomheds momsregistrering

---

3.16. Forbedret inddrivelse af biblioteksgebyrer

3.17. Forbedret inddrivelse af bibliotekers erstatningskrav

3.18. Forbedret inddrivelse af krav opstået som følge af fraflytningsgarantier

---

3.19. Adgang for kommuner til selv at tiltræde en sikkerhed stillet efter udlændingeloven

---

3.20. Afbrydelse af forældelsesfristen ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning

---

3.20.1.2. Inddrivelse af gæld til det offentlige

---

4. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indeholder en række forskellige elementer. Der foreligger ikke umiddelbart tilgængelige oplysninger, der kan danne grundlag for et egentligt provenuskøn. Rent skønsmæssigt vurderes lovforslaget med væsentlig usikkerhed samlet set at medføre et umiddelbart merprovenu i størrelsesordenen 15 mio. kr. årligt. Efter tilbageløb og adfærd skønnes merprovenuet til ca. 10 mio. kr.

årligt. Af dette merprovenu vedrører ca. 5 mio. kr. kommunerne. De provenumæssige konsekvenser af de enkelte forslag er beskrevet nærmere nedenfor.

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

De dele af forslaget, som angår ordningen med omkostningsgodtgørelse, har ikke provenumæssige konsekvenser.

Forslaget om at ændre dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag medfører ....

Forslaget om, at skattefriheden for tredjemandstilskuddet betinges af, at tilskudsyder ikke har indgået en honoraraftale med den godtgørelsesberettigede på no cure no pay-vilkår, forhindrer et utilsigtet mindreprovenu.

Forslaget om kun at tillade virksomheder uden leverancer...

5. Administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes at medføre engangsomkostninger på i alt ca. 6 mio. kr. og løbende årskostninger på ca. 10,1 mio. kr. Samtidig skønnes lovforslaget at medføre en årlig løbende besparelse på ca. 1,2 mio. kr. Sammenlægges disse omkostninger og besparelser skønnes lovforslaget derfor samlet set at medføre engangsomkostninger på i alt ca. 6 mio. kr. samt årlige løbende udgifter på ca. 8,9 mio. kr. Herudover vil lovforslaget medføre, at utilsigtede udgifter i forbindelse med omkostningsgodtgørelsesordningen undgås.

Nedenfor er udgifterne specificeret på de enkelte forslag.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder skønnes at medføre merudgifter til godtgørelsesordningen på op til ca. 10 mio. kr. årligt. Det skyldes, at flere rådgivere kan blive opmærksomme på muligheden for også at opnå omkostningsgodtgørelse for denne type udgifter.

Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvær skønnes at medføre ....

6. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse sikrer, at godtgørelsesberettigede virksomheder kan opnå omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser fra flere administrative instanser, således som det var forudsat ved gennemførelsen af lov nr. 649 af 12. juni 2013, som angår den nye klagestruktur på skatteområdet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse til udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder sikrer, at godtgørelsesberettigede, hvis sag af klageinstansen eller domstolen hjemvises til fornyet behandling, som udgangspunkt fortsat kan opnå omkostningsgodtgørelse for de godtgørelsesberettigede udgifter ved hjemvisningsinstansen. Tilsvarende gælder godtgørelsesberettigede udgifter til afsluttende arbejder. Forslaget kan føre til, at flere rådgivere bliver opmærksomme på muligheden for at opnå omkostningsgodtgørelse for denne type udgifter.

En række af forslagene modvirker, at virksomheder kan opbygge omfattende restancer til SKAT....

Herudover indeholder forslaget ikke nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

Erhvervsstyrelsen, Team Effektiv Regulering (TER), vurderer, at lovforslagets administrative konsekvenser for erhvervslivet samlet set ikke overstiger 10.000 timer årligt. De administrative konsekvenser af forslaget vil derfor ikke blive kvantificeret yderligere.

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at ....

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder vil give anledning til, at ansøgningsskemaet for omkostningsgodtgørelse skal ændres. Skemaet kommer således til at indeholde et felt om den type udgifter, som skal udfyldes, hvis sådanne udgifter afholdes. Det vurderes ikke, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet herved er nævneværdige set i forhold til de gældende krav om specifikation af den sagkyndiges udgifter ved klageinstansen og eventuelt ved domstolene.

....

Forslaget indeholder i øvrigt ingen nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt .....

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder vil give anledning til, at ansøgningsskemaet for omkostningsgodtgørelse skal ændres. Skemaet kommer således til at indeholde et felt om den type udgifter, som skal udfyldes, hvis sådanne udgifter

afholdes. Det vurderes ikke, at de administrative konsekvenser for borgerne herved er nævneværdige set i forhold til de gældende krav om specifikation af den sagkyndiges udgifter ved klageinstansen og eventuelt ved domstolene.

Forslaget indeholder i øvrigt ingen nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.

9. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 24. juni til den 22. august 2014 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, AERådet, ATP, Borger- og Retssikkerhedschefen i SKAT, Cepos, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomsforeningen Danmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, Finansrådet, FSR – danske revisorer, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Forsikring & Pension, Håndværksrådet, Investeringsfondsbranchen, KL, Kraka, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Videncentret for Landbrug, Vurderingsankenævnsforeningen.

Et udkast til lovforslagets § 2, nr. 2, nr. 3, for så vidt angår bilag 1, nr. 33-35, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, §§ 6 og 7 og § 8, stk. 1 og 3, har i perioden den 15. august til den 12. september 2014 været sendt i særskilt høring hos ovennævnte myndigheder og organisationer m.v.

Samtidig med fremsættelsen af dette lovforslag er lovforslagets § 1, nr. 5-8 og 15, § 4 og § 8 sendt i ekstern høring til ovennævnte høringskreds med høringsfrist torsdag den 13. november 2014. Når denne del af lovforslaget ikke indgik i det lovforslag, der blev sendt på høring forud for fremsættelsen, skyldes det, at der først i forbindelse med høringen og efterfølgende er fremkommet hørings svar og oplysninger, som har foranlediget den foreslåede justering af lovforslaget. Henset til forslagens karakter gennemføres der imidlertid som nævnt en høring i forlængelse af forslagens fremsættelse.

Lovforslagets § 9, stk. 2 og 3, med anordningshjemler for henholdsvis Grønland og Færøerne/Grønland har i perioden den 20. oktober til den 27. oktober 2014 været sendt i særskilt høring hos Færøernes Landsstyre og Grønlands Selvstyre.

12. Sammenfattende skema

Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/ mindredrigter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Forslaget vurderes samlet set at medføre et umiddelbart merprovenu på ca. 15 mio. kr. årligt. Efter tilbageløb og adfærd skønnes merprovenuet til ca. 10 mio. kr. årligt.	Forslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.
Administrative konsekvenser for det offentlige	Forslaget skønnes at medføre en årlig løbende besparelse på ca. 1,2 mio. kr.	Forslaget skønnes samlet at medføre engangsomkostninger på i alt ca. 6 mio. kr. og løbende årsomkostninger på ca. 10,1 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	<p>Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p>Forslaget sikrer erhvervslivet omkostningsgodtgørelse i flere retssager samt – som udgangspunkt - for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder.</p> <p>Forslagene om ændringer i de restanceforebyggende regler giver mulighed for i højere grad at stille virksomhederne konkurrencemæssigt lige ved at modvirke, at virksomheder kan opbygge omfattende restancer til SKAT. Samlet set medfører det en mindre, positiv effekt for erhvervslivet.</p>	<p>Forslaget medfører alt andet lige, at forældelsesfristen for en del af virksomhedernes gæld til det offentlige forlænges.</p> <p>Forslaget skønnes derudover ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at fremrykke afslutningen af en klagesag, hvori SKAT og klageren er enige om resultatet.</p> <p>Forslaget om at ændre reglen om</p>	Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.

	registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvær indebærer en mindre administrativ lettelse for virksomheder.	
Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager kan give borgerne en administrativ lettelse.	Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 4

.....

Til nr. 2

....

Til nr. 3

....

Til nr. 5

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1, gælder, at medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning, kan en afgørelse truffet af en skattemyndighed først indbringes for domstolene, når afgørelsen er blevet prøvet eller afvist af den øverste administrative klageinstans på området. Retten kan dog tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Forslaget går ud på at ændre udtrykket ”den øverste administrative klageinstans” til ”klageinstansen”. Dette er en konsekvensrettelse som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet, der blev indført ved lov nr. 649 af 12. juni 2013, hvor der for enhver klagesag kun er én administrativ klageinstans.

Til nr. 6

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, at er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den endelige administrative instans, kan afgørelsen indbringes for domstolene, selv om den endelige administrative instans endnu ikke har truffet en afgørelse.

Bestemmelsen indebærer, at skatte- eller afgiftspligtige ikke behøver at afvente en afgørelse fra en klageinstans, men - under de nævnte omstændigheder - kan springe klageinstansen over og indbringe sagen direkte for domstolene. Hvis sagen indbringes for domstolene, anses sagen for den administrative klageinstans for bortfaldet, hvorefter Skatteankestyrelsen skriftligt meddeler klager, at sagen er henlagt, jf. § 17, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen.

Det foreslås, at udtrykket ”den endelige administrativ instans” ændres til ”den administrative klageinstans”. Dette er en konsekvensrettelse som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet, der blev indført ved lov nr. 649 af 12. juni 2013, hvor der for enhver klagesag kun er én administrativ klageinstans.

Det foreslås desuden, at en klager ikke kan vælge at indbringe afgørelsen for domstolene, selv om der er forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, hvis klageren fra Skatteankestyrelsen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter styrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af sagsfremstillingen vil føre til, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til.

I disse situationer vil behandlingen af klagen være fremskreden og vil ofte være nær sin afslutning. Klagerens behov for af tidsmæssige hensyn at kunne springe klageinstansen over og indbringe afgørelsen for domstolene vil derfor ikke længere være til stede i samme omfang. Med forslaget opnås det, at en klager, der fra Skatteankestyrelsen har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til, ikke kan vælge at springe klageinstansen over med henblik på at opnå et bedre resultat ved domstolene.

I de situationer, hvor Skatteankestyrelsen udarbejder en sagsfremstilling efter skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 1 eller 4, skal denne indeholde en redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske forhold, der påtænkes tillagt betydning ved afgørelsen, samt oplysninger om den afgørelse, som disse oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af sagsfremstillingen fører til, med en begrundelse, der opfylder de krav til begrundelsen af en forvaltningsafgørelse, der følger af forvaltningsloven, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 2 og stk. 4, 2. pkt. Denne sagsfremstilling skal sendes til udtalelse hos sagens parter med en svarfrist, der ikke uden parternes samtykke kan være på mindre end 15 dage regnet fra høringskrivelsens datering, medmindre en anden frist er bestemt i lovgivningen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 2 og stk. 4, 2. pkt.

Der kan også være andre situationer, hvor klageren i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til. Det er f.eks. tilfældet, hvor der skal holdes retsmøde i sagen, og Skatteankestyrelsens indstilling til klagens afgørelse derfor sendes til udtalelse i SKAT, jf. § 13, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen. Klageren vil i denne situation blive hørt over indstillingen.

Til nr. 7

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 3, kan en endelig administrativ afgørelse ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet. Har den endelige administrative instans afvist at behandle sagen, kan afvisningen ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afvisningen er sket.

Forslaget går ud på at ændre udtrykket ”den endelige administrative instans” til ”klageinstansen”. Dette er en konsekvensrettelse som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet, der blev indført ved lov nr. 649 af 12. juni 2013, hvor der for enhver klagesag kun er én administrativ klageinstans.

Til nr. 8

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, ydes der en godtgørelse på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at SKAT forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, eller skatteministeren indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretsafgørelse for domstolene, eller ministeriet anker en dom til højere instans. Når skattemyndighederne viderefører en sag, sker det typisk, fordi den er principiel. Godtgørelsen ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis Skatterådet, Landsskatteretten og den pågældende domstolsinstans og ydes uanset udfaldet af sagen ved den pågældende instans.

Det forhold, at der i disse situationer ydes 100 pct. i godtgørelse, kan få betydning, hvis den skatte- eller afgiftspligtige taber sagen ved den pågældende instans. Derved får den skatte- eller afgiftspligtige fuldt ud dækket sine udgifter ved den pågældende instans til behandling af en sag, som er videreført i skattemyndighedernes interesse.

Det er ikke et krav, at udgifterne til sagkyndig bistand m.v. er betalt ved ansøgning om godtgørelse. Det er tilstrækkeligt, at udgifterne skal betales ifølge regning.

Forslaget går for det første ud på at udvide området for godtgørelsesberettigede sagstyper med de sager, som Skatteministeriet indbringer for domstolene. Det foreslås således, at der i overensstemmelse med hensigten med det gennemførte lovforslag om en ny klagestruktur på skatteområdet ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af Skatteankestyrelsen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn eller et motorankenævn for domstolene. Det ydes

i forvejen godtgørelse ved Skatteministeriets indbringelse af en landsskatteretskendelse for domstolene. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.4 i de almindelige bemærkninger.

Forslaget går for det andet ud på at gennemføre sproglige ændringer af bestemmelsen. Således foreslås det i lighed med lovforslagets § 1, nr. 1 og 4, at det af bestemmelsen fremgår, at det er Skatteministeriet og ikke skatteministeren, som indbringer en skatterådsafgørelse for domstolene. Endvidere foreslås rent redaktionelt, at bestemmelsen om, at godtgørelsen kun dækker de godtgørelsesberettigede udgifter ved de instanser, som er opregnet i bestemmelsen, sprogligt forenkles således, at udgifterne kun dækker de godtgørelsesberettigede udgifter ”ved den pågældende administrative instans eller domstolsinstans”. De administrative instanser er de, som er nævnt i § 52, stk. 2, 1. pkt.

Forslaget går for det tredje ud på med en enkelt modifikation, jf. nedenfor, at lovfæste administrativ praksis, hvorefter der også ydes en godtgørelse på 100 pct. for godtgørelsesberettigede udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder, som direkte knytter sig til en klage- eller retssag, som skattemyndighederne har videreført. Bestemmelsen finder alene anvendelse, hvis det er skattemyndighederne, som har videreført sagen for den instans, som træffer den endelige afgørelse i sagen. Har Skatteministeriet eksempelvis indbragt en kendelse fra Landsskatteretten for byretten og dér fået medhold, men vælger den skatte- eller afgiftspligtige at anke byrettens dom til landsretten uden at få overvejende medhold ved landsretten, vil udgifterne til sådanne arbejder ikke blive godtgjort med 100 pct., men kun med 50 pct.

Den omtalte modifikation går ud på at fastslå, at hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.

Det er ikke afgørende, at den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger de nye oplysninger i sagen på eget initiativ. Tilsvarende vil gælde, hvis de nye oplysninger bliver fremlagt af den skatte- eller afgiftspligtige i en retssag efter opfordring fra Skatteministeriet, og domstolen hjemviser sagen.

Forslaget sikrer, at godtgørelses hensyn ikke bliver bestemmende for, hvornår i sagsforløbet den skatte- eller afgiftspligtige vælger at forelægge oplysninger af væsentlig betydning for sagen for SKAT, den administrative klageinstans eller domstolene. Forslaget medvirker samtidig til, at der kan træffes en rigtig afgørelse på et fyldestgørende grundlag så tidligt som muligt i sagsforløbet.

Der henvises til afsnit 3.5 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 -14

....

Til nr. 15

Efter tidligere gældende administrativ praksis blev der ydet godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som blev afholdt i hjemvisningsager, samt for godtgørelsesberettigede udgifter til afsluttende arbejder.

Den tidligere gældende praksis foreslås lovfæstet med en enkelt modifikation, jf. nedenfor. I overensstemmelse med den tidligere gældende praksis er godtgørelsen betinget af, at udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre denne. Det præciseres samtidig i bestemmelsen, at godtgørelse for udgifter til sådanne arbejder forudsætter, at der har været tale om en klage- eller retsinstans, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede.

Den omtalte modifikation går ud på at fastslå, at hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.

Forslaget sikrer, at godtgørelses hensyn ikke bliver bestemmende for, hvornår i sagsforløbet den skatte- eller afgiftspligtige vælger at forelægge oplysninger af væsentlig betydning for sagen for SKAT, den administrative klageinstans eller domstolene. Forslaget medvirker samtidig til, at der kan træffes en rigtig afgørelse på et fyldestgørende grundlag så tidligt som muligt i sagsforløbet.

Der henvises til afsnit 3.5 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

....

Til §§ 2-3 - - -

Til § 4

Til nr. 1

Efter ligningslovens § 7 Q, stk. 1, nr. 2, gælder som udgangspunkt, at beløb, som betales til en godtgørelsesberettiget person til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand m.v. - et såkaldt tredjemandstilskud - ikke skal medregnes ved opgørelsen af den godtgørelsesberettigedes skattepligtige indkomst. Det gælder dog ikke, i det omfang beløbet med tillæg af omkostningsgodtgørelsen og andre godtgjorte udgifter overstiger personens samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. i sagen, eller i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen.

Tredjemandstilskud kan efter ligningslovens § 7 Q, stk. 2, ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, medmindre yderen er en fond eller forening m.v., der efter lovgivningens almindelige regler har fradrag for udlodninger eller uddelinger. Er der ydet et tredjemandstilskud, skal yderen underrette SKAT om beløbets størrelse og modtagerens identitet efter skattekontrollovens § 7 H. Tredjemandstilskuddet reducerer ikke de godtgørelsesberettigede udgifter.

Den retlige interesse som betingelse for at yde tredjemandstilskuddet vil som udgangspunkt være dokumenteret ved, at der ydes et tilskud på trods af, at der ikke er fradragsret hos yderen for tilskuddet. I praksis er betingelsen om retlig interesse dog blevet anerkendt, selv om interessen i at yde et tredjemandstilskud snarere har været økonomisk end retlig.

Forslaget går ud på at erstatte udtrykket ” i det omfang” med ”hvis”, som er et mere præcist udtryk for realiteten i betingelsen: enten at anse hele tilskuddet for skattefrit eller at anse hele tilskuddet for skattepligtigt. Dette er også i overensstemmelse med den måde, hvorpå udtrykket forstås i praksis.

Endvidere går forslaget ud på at knytte den yderligere betingelse til skattefriheden, at yder ikke må have indgået en honoraraftale med den godtgørelsesberettigede person for bistand i sagen, som udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen. En sådan aftale er indgået på no cure no pay-vilkår, og forslaget tager sigte på, at skatte- og afgiftslovgivningen ikke understøtter indgåelsen af sådanne aftaler.

Der henvises til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger.

Til §§ 5-7 ---

Til § 8

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at ....

Det foreslås i *stk. 3*, at ...

Det foreslås i *stk. 4*, at ...

Det foreslås i *stk. 5* om overspringelse af klageinstans, at skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 6, har virkning for sager, hvor klageren modtager oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering fører til, den 1. januar 2015 eller senere.

Det foreslås i *stk. 6*, at skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 1. og 2. pkt., som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8, om omkostningsgodtgørelse i sager, som skattemyndighederne viderefører, har virkning fra den 1. januar 2014, da det med etableringen af den nye klagestruktur på skatteområdet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013 var forudsat, at der kunne ydes omkostningsgodtgørelse i de nævnte sager med virkning fra den 1. januar 2014.

Med samme begrundelse foreslås det, at § 1, nr. 14, om omkostningsgodtgørelse i retssager om vurdering og motorregistrering får virkning fra den 1. januar 2014.

Med forslaget er der således mulighed for - efter at loven er trådt i kraft - at yde omkostningsgodtgørelse i de pågældende sager, f.eks. ved acontoubetalinger.

Forslaget er alene til gunst for de skatte- eller afgiftspligtige.

Endelig foreslås det, at ændringen i lovforslagets § 1, nr. 11, der er en konsekvens af den nye klagestruktur på skatteområdet, tilsvarende får virkning fra den 1. januar 2014.

Det foreslås i *stk. 7* om lovfæstelsen af administrativ praksis om godtgørelse i hjemvisningssager og for efterfølgende arbejder samt modifikationen hertil, at disse bestemmelser har virkning for sager, som påklages til en administrativ klageinstans eller indbringes for domstolene den 1. januar 2015 eller senere.

Det foreslås i *stk. 8*, at § 4 har virkning for udgifter, der skal betales eller er betalt den 1. januar 2015 eller senere.

Til § 9 - - -

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 48. Medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning, kan en afgørelse truffet af en skattemyndighed først indbringes for domstolene, når afgørelsen er blevet prøvet eller afvist af den øverste administrative klageinstans på området. Retten kan dog tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Stk. 2. Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den endelige administrative instans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om den endelige administrative instans endnu ikke har truffet en afgørelse.

Lovforslaget

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 545 af 26. maj 2010 og senest ved § 1 i lov nr. 649 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1.-4. - - -

5. I § 48, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres ”den øverste administrative klageinstans” til: ”klageinstansen”.

6. § 48, *stk. 2*, affattes således:
”*Stk. 2.* Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om klageinstansen endnu ikke har truffet en afgørelse. Det gælder dog ikke, hvis

Stk. 3. En endelig administrativ afgørelse kan ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet. Har den endelige administrative instans afvist at behandle sagen, kan afvisningen ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afvisningen er sket.

§ 52. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 53 ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. som nævnt i § 54 i de sager, der er nævnt i § 55. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller skatteministeren indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer en landskatteretsafgørelse for domstolene eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelsen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis Skatterådet, Landsskatteretten og den pågældende domstolsinstans.

Stk. 3-6- - -

klageren fra skatteankeforvaltningen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, jf. § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til.”

7. I § 48, *stk. 3, 2. pkt.*, ændres ”den endelige administrative instans” til: ”klageinstansen”.

8. § 52, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller Skatteministeriet indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten for domstolene, eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelse efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den pågældende administrative klagein-

stans eller domstolsinstans. Dog ydes godtgørelse også for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

9.-14.

- - -

15. I § 55 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Endelig ydes godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i en klage- eller retssag, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger

§ 55. - - -

Stk. 3. Godtgørelse ydes endvidere ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter *stk. 1*, nr. 1-4, og ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager som nævnt i *stk. 2*.

angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

16. - - -

§§ 2-3

- - -

§ 4

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1041 af 15. september 2014, foretages følgende ændring:

§ 7 Q. Til den skattepligtige indkomst medregnes ikke:

1) Godtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52 samt renter efter samme lovs § 57, stk. 2 og 5.

2) Beløb, som betales til en godtgørelsesberettiget person efter skatteforvaltningslovens kapitel 19 til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand m.v. Det gælder dog ikke, i det omfang beløbet med tillæg af omkostningsgodtgørelsen og andre godtgjorte udgifter overstiger personens samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. i sagen, eller i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen.

Stk. 2-3.---

1. I § 7 Q, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., ændres ”i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen” til: ”hvis beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen, eller hvis det er aftalt, at den godtgørelsesberettigede persons honorar til yderen for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i

§§ 5-7

- - -

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. - - -

Stk. 3. - - -

Stk. 4. - - -

Stk. 5. Skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved denne

lovs § 1, nr. 6, har virkning for sager, hvor klageren modtager oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter forvaltningens vurdering fører til, den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 6. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 1. og 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, samt § 1, nr. 11 og 14, har virkning fra og med den 1. januar 2014.

Stk. 7. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 3. og 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, og § 55, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, har virkning for sager, som påklages til en administrativ klageinstans eller indbringes for domstolene den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 8. § 4 har virkning for udgifter, der skal betales eller er betalt den 1. januar 2015 eller senere.

§ 9 - - -

